

1

Am uitat să mă prezint. Mă numesc Jeremy Shepherd, am treizeci și nouă de ani și stau cu părinții mei.

Casa noastră se află în capătul suburbiei, într-un orașel de provincie despre care, mai mult ca sigur, n-ați auzit niciodată. E cam la două ore de Londra dacă iei trenul. Dar, de fapt, în ziua de azi, majoritatea orașelor englezești sunt cam la două ore de Londra, cu trenul. Ceea ce, presupun, înseamnă c-aș putea sta oriunde. Sau nicăieri. Mă îndoiesc că s-ar găsi vreun motiv pentru care să treceți pe-aici. Cel mult, s-ar putea să fi trecut prin el când mergeați altundeva.

În anii '60, orașul s-a extins de trei ori mai mult față de ceilalți ani — ceea ce, de fapt, înseamnă că s-a urâțit vizibil. Arhitecții perioadei respective ar trebui împușcați în public; aș fi dispus să apăs pe trăgaci chiar eu. Orașul e plin de locuințe fără copaci în jur, de circumscripții din beton, cu pasaje acoperite de graffiti. Pe scurt, e plin de margini colțuroase. Majoritatea ferestrelor au fost sparte și acoperite cu scânduri. Dacă orașul ar putea zâmbi, i-am vedea dinții putreziți. Cu toate că se află într-o zonă

industrială a Angliei, locul a scăpat de bombardamente. Îmi imaginez că cei de la *Luftwaffe*¹ l-au survolat și-au spus, pur și simplu — *nee!*

Casa părinților mei se află în zona mai elegantă, de la marginea orașului. Au cumpărat-o acum cincisprezece ani, când încă îți puteai permite o locuință. Are coșulețe atârinate, perdele înflorate și o sonerie cu primele patru acorduri din *Simfonia a 5-a* a lui Beethoven.

Dormitorul meu are o chiuvetă și o garderobă cu ușă separată. Lângă chiuvetă e un bol cu potpuriu, deasupra patului se află un poster cu o reproducere după Kandinski. Nu e nimic luxos, dar corespunde nevoilor mele: e retras față de restul încăperilor. Nu tânjesc după o proprietate sau un spațiu intim. De cât spațiu are cu adevărat nevoie un om? Mai puțin, presupun, față de cât ne spun agenții imobiliari. În plus, fiind singurul copil, crudul adevăr e că într-o bună zi casa îmi va aparține.

Îmi convine unde trăiesc. Am o relație afabilă, respectuoasă cu părinții mei, cu o doză sănătoasă de independență față de ei. Facem schimb de anecdote amuzante în timpul cinei, tacâmurile se ciocnesc de farfuriile noastre. În multe privințe, sunt mai degrabă un chiriaș decât fiul lor, cu toate că ei rămân foarte afectuoși față de mine. Plătesc o chirie lunară fixă care acoperă toate cheltuielile (casa nu e ipotecată). Îi ajut și cu treburile domestice, cum ar fi curățenia sau cumpărăturile. Dacă se strică ceva pe acasă, eu sunt cel care face reparațiile sau cheamă instalatorul.

¹ Aviația militară germană în al Doilea Război Mondial (n. red.).

Când nu sunt acasă, jucând rolul fiului sau al meșterului bun la toate, sunt la serviciu. Lucrez în oraș, într-un birou de la periferie. Clădirea seamănă cu o catacombă — sau cu un abator dezafectat. Mă duc acolo în fiecare zi cu bicicleta, echipat cu pense pentru pantaloni, cască de protecție și vestă fosforescentă.

Cât despre job, nu e nevoie să vă rețin cu prea multe detalii. Sunt un funcționar public mediocru care ajută la prelucrarea datelor demografice despre populația Angliei. E o muncă administrativă, care necesită folosirea îndelungată a calculatorului. E meticuloasă și repetitivă, dar asta nu mă deranjează câtuși de puțin. Prefer să am o slujbă care să nu mă solicite: așa am timp să mă gândesc și la altele. La locul meu de muncă precedent n-am avut timp să mă gândesc la nimic, nici măcar pentru o clipă. Adio-n veci, tu, pace-a minții, se plânge Othello. La serviciul meu de acum mă pot bucura de acest lucru. Iată ceva la care oamenii uită să se gândească atunci când vine vorba de plictiseală: un fel de liniște și pace.

Având în vedere că am absolvit o facultate, lucru încă semnificativ în locurile astea uitate de Dumnezeu, superiorii mei au încercat să mă promoveze. Dar, spre mirarea lor, i-am refuzat de fiecare dată. Mi-au tot spus c-aș primi bani mai mulți, dar răspunsul meu a rămas același: pentru ce-mi trebuie mie bani mai mulți? (Ceai aburind; schimb de priviri; liniște.) Așa c-am rămas, resemnat, pe același post pe care am început.

Dar acum oamenii mă lasă în pace. În ciuda defectelor lor — plicticoșenia, inerția, pedanteria meschină a politiciii de birou —, serviciile civile englezești au o caracteristică

vitală, care le răscumpără păcatele: sunt atotcuprinzătoare. E un domeniu profesional echivalent cu Biserica: toți sunt bine-veniți. Te poți dovedi un nonconformist zbuțiat sau un dezadaptat grotesc, dar poți să-ți iei o slujbă în serviciile civile.

În plus, firma la care lucrez este printre puținele care oferă slujbe cu carte de muncă unui număr mic de imigranți din orașul meu. De fapt, unul dintre colegii mei e unul dintre acești imigranți — Tariq, un irakian arătos, cu ochi negri, fost arhitect calificat în țara lui. Acum își petrece zilele dădăcînd imprimante blocate sau calculatoare stricate. Dar îi este mai bine decât la prima sa slujbă din Anglia: culegînd morcovi la negru, plătit cu două lire pe oră, pentru supermarketul a cărui parcare am ajuns s-o cunosc atît de bine între timp.

Ar trebui, poate, să menționez că viața mea n-a fost tot timpul la fel ca acum. Trăiam cu totul altfel. Aveam o carieră care putea fi considerată prestigioasă și bine plătită. Dispuneam de o locuință în Londra care ar putea trece drept luxoasă și amenajată cu gust. Obișnuiam să mă culc cu femei care ar putea fi clasificate drept atractive și sofisticate.

Dar am renunțat la toate astea. Am renunțat la viața aia, din proprie inițiativă. Odată ce-am luat decizia, am procedat elegant, fără milă, fără regrete și ezitări. Chiar și acum mă mir cît de ușor mi-a fost să-mi transform viața radical — de cît de ușor i-ar putea fi oricui s-o transforme. Singura parte grea e luarea deciziei respective.

De ce-am făcut-o? Pentru a urmări un altfel de vis: visul simplității, al modestiei, al autonomiei feroce. Odată

ce un vis pune stăpânire pe tine, rareori îți mai dă drumul. Și, într-o mare măsură, acest vis a devenit realitate.

Dacă-mi lipsesc strălucirea și *glam*-ul vieții metropolitane? Cătuși de puțin. Nu doresc să mă întorc într-un oraș mare, cu atât mai puțin în Londra — cel mai supraestimat oraș din lume. Londonezii trăiesc cu impresia că orașul lor e centrul Angliei, pulsul Europei, axa principală a planetei. Cred că e buricul pământului, locul cel mai tare din univers, centrul cel mai *funky* al gravitației.

Dar se înșală. La Londra nu se întâmplă nimic. Oamenii se trezesc, se duc la serviciu și se întorc acasă. Asta e tot. Londonezii sunt prea epuizați ca să mai facă ceva interesant; tăvălugul orașului stoarce viața din ei. Și frica permanentă e un aspirator de sentimente: de câte ori n-am stat în metrou, cercetând rucsacurile celorlalți pasageri? Pentru mine, Londra e un neant, un vid. Indiferent ce-ai căuta, n-o să-l găsești acolo (asta dacă nu cauți sărăcia, celibatul, singurătatea, depresia; sper că Dick Wittington și-a luat pastilele de Prozac).

Nu: mă fut pe el de oraș. Dacă vrei să trăiești, dacă vrei să ai parte de intrigă, dacă vrei posibilități, vino aici — în provincie. Aici o să găsești adevărata Anglie, locul în care trăiește nouăzeci la sută din populația ei. Aici e de trăit. Aici ai parte de adevărata acțiune.